

Οι ιδιοκτήτες καταστημάτων φαίνεται ότι χάνουν ένα -ακόμα-καλό πελάτη. Μετά τις τράπεζες που συρρίκνωσαν , λόγω εξαγορών το δίκτυο των καταστημάτων τους , τώρα την σκυτάλη παίρνουν τα σούπερ μάρκετ. Οι πτωχεύσεις και οι συγχωνεύσεις που σημειώνονται στον κλάδο περιορίζει την ζήτηση για χώρους και συμπιέζει ακόμα περισσότερο τα ενοίκια.Κατά το 2015 , το μέσο ενοίκιο για ένα ακίνητο που στεγάζει σούπερ μάρκετ διαμορφώθηκε μεταξύ 7 και 14 ευρώ/τ.μ. σε μηνιαία βάση. Επιπλέον αυτού, συνηθίζεται να προσφέρεται κι ένα ποσοστό επί του τζίρου στους ιδιοκτήτες των ακινήτων, το οποίο κατά το 2015 διαμορφώθηκε μεταξύ 5% και 10%. Ήδη, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρακολουθούν οι ιδιοκτήτες μεγάλων καταστημάτων τις κινήσεις συγκέντρωσης που καταγράφονται τους τελευταίους μήνες στον κλάδο των μεγάλων αλυσίδων του λιανεμπορίου (σούπερ μάρκετ), καθώς οι σχετικές διεργασίες αναμένεται να έχουν άμεσο αντίκτυπο και στην κτηματαγορά, ιδίως αν προκύψουν «λουκέτα» σε ορισμένα καταστήματα των νέων δικτύων πώλησης που θα δημιουργηθούν.Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά το διάστημα από το 2008 έως το τέλος του 2014, ο αριθμός των αλυσίδων σούπερ μάρκετ υποχώρησε κατά 34% σε 63 συνολικά. Οπως τονίζει πρόσφατη ετήσια έρευνα , υπολογίζεται ότι κατά το παραπάνω διάστημα, 850 καταστήματα άλλαξαν «χέρια», ενώ μόνο κατά το 2014, επτά αλυσίδες εξαγοράστηκαν από άλλους ομίλους του λιανεμπορίου. Σύμφωνα με το Ινστιτούτο Ερευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών, οι πωλήσεις το 2015 υποχώρησαν κατά 2%, κυρίως λόγω των αδύναμων επιδόσεων των μικρότερων αλυσίδων. Για το 2016, προβλέπεται περαιτέρω πτώση που εκτιμάται ότι θα κυμανθεί μεταξύ 2%-4% λόγω του υψηλότερου ΦΠΑ που έχει επιβληθεί σε ορισμένα προϊόντα. Ως εκ τούτου, είναι προφανές ότι διατηρούνται οι πιέσεις στις μικρότερες αλυσίδες, κάτι που σημαίνει ότι η διαδικασία συγκέντρωσης του κλάδου θα συνεχιστεί και φέτος, χωρίς πάντως να είναι γνωστό αν θα κλείσουν ή όχι κάποια από τα σημερινά καταστήματα. Αυτό που διαφαίνεται επί του παρόντος, είναι η διάθεση των μεγάλων ομίλων να κερδίσουν μερίδιο αγοράς, εξέλιξη που λειτουργεί υπέρ των ιδιοκτητών ακινήτων, οι οποίοι διαπιστώνουν ότι μπορούν να προσδοκούν, τουλάχιστον, στη διατήρηση του σημερινού επιπέδου των ενοικίων.